

กรณีต้องปรับอายุความด้วย พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคร พ. ศ. 2551 มาตรา 13

มิใช่ปรับด้วยอายุความ 1 ปี ตาม ป.พ.พ. มาตรา 448

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2764/2565

(ฎีกาปะกันภัย)

พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคร พ.ศ. 2551 มาตรา 13 บัญญัติว่า “ในกรณีที่ความเสียหายเกิดขึ้นต่อชีวิต ร่างกาย สุขภาพ หรืออนามัย โดยผลของสารที่สะสมอยู่ในร่างกายของผู้บริโภคหรือเป็นกรณีที่ต้องใช้เวลาในการแสดงอาการ ผู้บริโภคหรือผู้มีอำนาจฟ้องคดีแทนผู้บริโภคต้องใช้สิทธิเรียกร้องภายในสามปีนับแต่วันที่รู้ถึงความเสียหายและรู้ตัวผู้ประกอบธุรกิจที่ต้องรับผิดชอบ แต่ไม่เกินสิบปีนับแต่วันที่รู้ถึงความเสียหาย” บทบัญญัติดังกล่าวแยกความเสียหายที่เกิดขึ้นต่อชีวิต ร่างกาย สุขภาพ หรืออนามัย เป็น 2 กรณี คือ กรณีแรกเป็นผลของสารที่สะสมอยู่ในร่างกายของผู้บริโภค และกรณีที่สองเป็นผลของสารที่ต้องใช้เวลาในการแสดงอาการของผู้บริโภค เมื่อข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติว่า เมื่อวันที่ 2 กันยายน 2558 โจทก์เข้ารับการบริการที่ ม.คลินิก เพื่อรักษาและฟื้นฟูสภาพตับ โดยการฉีดชีวโมเลกุลเข้าสู่ร่างกายของโจทก์ ซึ่งโจทก์ได้รับการฉีดชีวโมเลกุลตามนัดอย่างต่อเนื่องตามปริมาณที่จำเลยที่ 2 กำหนดจนครบ โดยฉีดครั้งสุดท้ายเมื่อวันที่ 10 ตุลาคม 2558 รวม 6 ครั้ง ตามประวัติการรักษา การฉีดชีวโมเลกุลเข้าสู่ร่างกายดังกล่าวจึงเป็นการให้บริการทางการแพทย์อย่างหนึ่งที่อยู่ในความรู้เห็นโดยเฉพาะของคู่ความฝ่ายที่เป็นผู้ประกอบธุรกิจ การระการพิสูจนในประเด็นดังกล่าวจึงตกแก่จำเลยที่ 1 และที่ 2 ตาม พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคร พ.ศ. 2551 มาตรา 29 ในข้อนี้ นาย ว. แพทย์ผู้เชี่ยวชาญโรคภูมิแพ้ โรงพยาบาล บ. พยานโจทก์เบิกความว่า จากการสอบถามจำเลยที่ 2 ถึงส่วนประกอบของชีวโมเลกุลที่ฉีดให้แก่โจทก์ จำเลยที่ 2 ทราบเพียงว่าเป็นสารสกัดจากวัวและผลิตจากประเทศเยอรมันเท่านั้น และตามทางนำสืบของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ไม่ปรากฏหลักฐานใดในชั้นพิจารณาเลยว่าสารดังกล่าวคืออะไร ได้รับการรับรองจากหน่วยงานของทางราชการที่เกี่ยวข้อง หรือมีงานวิจัยทางวิชาการใดมาสนับสนุนให้เห็นว่าสารชีวโมเลกุลอาจตกค้างหรือสะสมในร่างกายจนก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย สุขภาพ หรืออนามัยได้หรือไม่ และข้อเท็จจริงยังปรากฏอีกว่าภายหลังจากโจทก์ได้รับฉีดชีวโมเลกุลครั้งแรก โจทก์เริ่มมีอาการแพ้ และเมื่อโจทก์ได้รับการฉีดชีวโมเลกุลในครั้งต่อๆ มา โจทก์มีอาการแพ้ทวีความรุนแรงยิ่งขึ้นจนเกิดอาการผื่นขึ้นบนใบหน้า ลำคอและเกิดตุ่มขึ้นตามร่างกายของโจทก์จนกระทั่งจำเลยที่ 1 ต้องพาโจทก์เข้ารับการรักษาอาการแพ้ที่โรงพยาบาล บ. ตั้งแต่วันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2559 จนถึงวันที่ 19 กรกฎาคม 2560 แต่การรักษาไม่ได้ผลแพทย์จึงหยุดการรักษา ตามเวชระเบียนผู้ป่วย แสดงว่าอาการแพ้ที่เกิดขึ้นตามร่างกายของโจทก์มีมาอย่างต่อเนื่องเกือบ 2 ปี ไม่อาจรักษาให้หายขาดได้ และไม่แน่นอนว่าในอนาคตจะมีอาการอย่างไรต่อไป ผลของสารที่โจทก์ได้รับจากการฉีดชีวโมเลกุลจำต้องใช้ระยะเวลาในการแสดงอาการ ไม่อาจถืออาการแพ้ที่เห็นได้โดยประจักษ์ก่อนหน้านั้นเป็นผลสุดท้ายของความเสียหายที่เกิดขึ้น กรณีต้องปรับด้วย พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคร พ. ศ. 2551 มาตรา 13 มิใช่ปรับด้วยอายุความ 1 ปี ตาม ป.พ.พ. มาตรา 448 ดังที่จำเลยที่ 1 และที่ 2 ฎีกา วันที่โจทก์รู้ถึงความเสียหายคดีนี้จึงยังไม่เริ่มต้นนับ โจทก์ฟ้องคดีนี้เมื่อวันที่ 27 ตุลาคม 2560 ฟ้องโจทก์จึงไม่ขาดอายุความตามบทบัญญัติดังกล่าว